μενες διαδικασίες, δεν μπορεί όμως, να προβληθεί η αξίωση, τα μέτρα αντιμετωπίσεως της κρίσεως που προβλέπει το άρθρο 58 να χρησιμοποιηθούν ως διορθωτικός παράγοντας των επιπτώσεων από τις παράνομες ενισχύσεις που χορηγούν τα κράτη μέλη.

6. Κάθε περιορισμός της παραγωγής έχει αντίκτυπο, σύμφωνα με την ίδια τη φύση του μηχανισμού του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, τόσο στις δυνατότητες πωλήσεως στην κοινοτική αγορά, όσο και στις δυνατότητες εξαγωγής. Η επιβολή ποσοστώσεων παραγωγής θα ήταν ατελέσφορη αν οι επιχειρήσεις διατηρούσαν την ελευθερία να εξάγουν ανεξέλεγκτες ποσότητες προς τρίτες χώρες, δεδομένου ότι οι εξαγωγές αυτές μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα όχι μόνο να θέσουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα της Κοινότητας στις εν λόγω αγορές, αλλά επίσης και να δώσουν τη δυνατότητα επαναδιοχετεύσεως ορισμένων από τις ποσότητες αυτές προς την εσωτερική αγορά διαταράσσοντας την ισορροπία της.

7. Εναπόκειται στην κρίση της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη της τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες στο πλαίσιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν δυνάμει του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Πράγματι, στο όργανο αυτό εναπόκειται να λαμβάνει, σχετικώς, υπόψη τόσο τις ανάγκες της ίδιας της κοινής αγοράς, όσο και τα συμφέροντα της Κοινότητας στις σχέσεις της με τις τρίτες χώρες. Καίτοι το άρθρο 58 παρέχει την εξουσία στην Επιτροπή να επεμβαίνει, σε περίοδο έκδηλης κρίσεως, στην παραγωγή, χωρίς να αναφέρει τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες, η διάταξη αυτή δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει μόνο τη χορήγηση σε κάθε επιχείρηση μιας συνολικής ποσοστώσεως παραγωγής που να μπορεί να διατεθεί είτε στην εσωτερική αγορά είτε στην αγορά τρίτων χωρών.

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 311/81 και 30/82,

Klöckner-Werke AG, επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα με έδρα το Duisburg, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου της Κολωνίας Bodo Börner, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπης των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Norbert Koch, επικουρούμενο από τον καθηγητή του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου Eberhard Grabitz, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ολική ή μερική ακύρωση των ατομικών αποφάσεων της Επιτροπής της 26ης Οκτωβρίου 1981 και της 4ης Δεκεμβρίου 1981 περί καθορισμού των ποσοστώσεων παραγωγής που επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 και για το πρώτο τρίμηνο του 1982 αντίστοιχα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

συγκείμενο από τους A. O' Keeffe, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore, G. Bosco, T. Koopmans και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Λόγω της υπάρξεως καταστάσεως έκδηλης κρίσεως στην αγορά σιδήρου και χάλυβα, κατά την έννοια του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή θέσπισε με την απόφαση 2794/80 της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50) για τις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας, ένα σύστημα ποσοστώσεως της παραγωγής χάλυβα, εφαρμοστέο μέχρι της 30ής Ιουνίου 1981.

Σύμφωνα με τα άρθρα 2 έως 4 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή καθορίζει για κάθε επιχείρηση τριμηνιαίες ποσοστώσεις παραγωγής για τον ακατέργαστο χάλυβα, καθώς και για τις τέσσερις ομάδες, στις οποίες διακρίνονται τα προϊόντα ελάσεως. Ο υπολογισμός των ποσοστώσεων αυτών γίνεται σύμφωνα με τις τριμηνιαίες παραγωγές αναφοράς της κάθε επιχειρήσεως· προς το σκοπό αυτό λαμβάνεται υπόψη, για κάθε μήνα του εν λόγω τριμήνου ο ίδιος μήνας κατά τη διάρκεια της περιόδου από Ιούλιο 1977 μέχρι Ιούνιο 1980, κατά τον οποίο το ύψος της παραγωγής των τεσσάρων ομάδων των προϊόντων ελάσεως ήταν το πιο υψηλό. Οι τρεις μήνες που επιλέγονται κατ' αυτόν τον τρόπο αποτελούν την περίοδο αναφοράς, οι δε παραγωγές αναφοράς είναι ίσες, για τον ακατέργαστο χάλυβα και για καθεμιά από τις τέσσερις ομάδες των προϊόντων ελάσεως, προς τις

αντίστοιχες παραγωγές κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς.

Η Επιτροπή, ωστόσο, έχει τη δυνατότητα σε ορισμένες περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφοι 3, 4, και 5 της αποφάσεως να αυξήσει, εντός ορισμένων ορίων, τις παραγωγές αναφοράς και κατά συνέπεια τις ποσοστώσεις που χορηγούνται στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις. Η απόφαση προβλέπει, εξάλλου, ότι αν οι περιορισμοί παραγωγής ή παραδόσεως που επιβάλλει η ίδια η απόφαση και τα μέτρα εφαρμογής της, δημιουργούν για μια επιχείρηση εξαιρετικές δυσκολίες, η τελευταία μπορεί να προσφύγει στην Επιτροπή, η οποία, αφού εξετάσει την περίπτωση το ταχύτερο δυνατό υπό το φως των στόχων της αποφάσεως, προσαρμόζει τις διατάξεις προς την ειδική κατάσταση.

Κατά τη λήξη της περιόδου ισχύος του συστήματος αυτού και λαμβάνοντας υπόψη τη συνέχιση της καταστάσεως έκδηλης κρίσεως, η Επιτροπή θέσπισε τη νέα γενική απόφαση 1831/81 της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, σ. 1), με την οποία παρέτεινε, με ορισμένες τροποποιήσεις, το σύστημα των ποσοστώσεων.

Ειδικότερα, ο ακατέργαστος χάλυβας και τα προϊόντα ελάσεως διακρίθηκαν σε έξι κατηγορίες, από τις οποίες η πρώτη (η οποία αφορά τα προϊόντα, για τα οποία πρόκειται στις παρούσες υποθέσεις) υποδιαιρέθηκε αργότερα σε τέσσερις υποκατηγορίες. Το νέο σύστημα ποσοστώσεων κάλυψε μόνο τα προϊόντα της κατηγορίας αυτής, εκτός από μερικές εξαιρέσεις, ενώ για τα λοιπά προϊόντα καθιερώθηκε ένα σύστημα «επιτηρήσεως».

Η μέθοδος υπολογισμού της παραγωγής αναφοράς για τα προϊόντα που υπόκεινται στο σύστημα ποσοστώσεων τροποποιήθηκε, δεδομένου ότι ως νέα βάση υπολογισμού λαμβάνεται ο μέσος όρος μεταξύ της παραγωγής μιας διευρυμένης περιόδου αναφοράς και της παραγωγής αναφοράς που χρησιμεύει για τον καθορισμό των ποσοστώσεων σύμφωνα με το σύστημα της αποφάσεως 2794/80. Το πρώτο στοιχείο του μέσου αυτού όρου αντιστοιχεί στην παραγωγή: α) του έτους 1974, 6) των 12 πιο ευνοϊκών μηνών της περιόδου από Ιούλιο 1977 μέχρι Ιούνιο 1980, γ) της περιόδου από τον Ιούλιο του 1979 μέχρι τον Ιούνιο του 1980. Το δεύτερο στοιχείο είναι η ετήσια παραγωγή που εξευρίσκεται από τις ποσοστώσεις παραγωγής που έχουν χορηγηθεί στις επιχειρήσεις, βάσει της αποφάσεως 2794/80, για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 και για το πρώτο τρίμηνο του 1981.

Η δυνατότητα της κατά περίπτωση προσαρμογής που προέβλεπε η προηγούμενη απόφαση για τις επιχειρήσεις, των οποίων ο βαθμός εκμεταλλεύσεως της παραγωγικής τους ικανότητας υπολειπόταν κατά ποσοστό μεγαλύτερο του 10 % από τον κοινοτικό μέσο όρο (άρθρο 4, παράγραφος 3) καταργήθηκε ενώ η γενική ρήτρα επιεικείας, την οποία προέβλεπε το άρθρο 14 και η οποία επέτρεπε την αναπροσαρμογή των ποσοστώσεων σε περιπτώσεις «εξαιρετικών δυσκολιών» περιορίστηκε κατά την έννοια ότι η εφαρμογή της περιορίστηκε στις επιχειρήσεις μικρού μεγέθους.

Κατ' εφαρμογή της ανωτέρω ρυθμίσεως, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην επιχείρηση Klöckner-Werke AG, Duisburg, με έγγραφο της 26ης Οκτωβρίου 1981, τις παραγωγές αναφοράς, καθώς και τις ποσοστώσεις παραγωγής που της επιβλήθηκαν για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 και, με έγγραφο της 4ης Δεκεμβρίου 1981, τις παραγωγές αναφοράς και τις ποσοστώσεις παραγωγής για το πρώτο τρίμηνο του 1982. Είναι βέβαιο ότι τα δύο αυτά έγγραφα περιέχουν ατομικές αποφάσεις. Ειδικότερα, σε ό,τι αφορά τις παρούσες υποθέσεις, με την πρώτη από τις ανωτέρω ατομικές αποφάσεις οι ποσοστώσεις παραγωγής για τα προϊόντα των ομάδων Ια και Ι6 καθορίστηκαν σε 197 920 τόνους και σε 203 563 τόνους αντίστοιχα, ενώ με τη δεύτερη σε

178 611 και 191 931 τόνους. Με τις δύο αποφάσεις καθορίστηκε για τα προϊόντα όλων των ομάδων το μέρος των ποσοστώσεων που μπορούσε να διατεθεί στην κοινοτική αγορά.

Η επιχείρηση Klöckner-Werke κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ, άσκησε προσφυγή ακυρώσεως (ολικής ή, επικουρικώς, μερικής) της αποφάσεως της Επιτροπής της 26ης Οκτωβρίου 1981, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 1981.

Η ίδια επιχείρηση άσκησε κατόπιν άλλη προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Ιανουαρίου 1981, με την οποία ζητεί ακύρωση (ολική ή, επικουρικώς, μερική) της αποφάσεως της Επιτροπής της 4ης Δεκεμβρίου 1981. Με διάταξη της 5ης Μαΐου 1981 το Δικαστήριο λόγω της συναφείας των δύο υποθέσεων, διέταξε την ένωσή τους προς διευκόλυνση της διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετ' ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Με διάταξη της 13ης Οκτωβρίου 1982, το Δικαστήριο ανέθεσε την εκδίκαση των συνεκδικαζομένων υποθέσεων στο τέταρτο τμήμα.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της καθής, της 26ης Οκτωβρίου 1981·

— επικουρικώς:

α) να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής που προβλέπει η εν λόγω απόφαση εφόσον είναι μικρότερες από 330 462 τόνους ανά τρίμηνο, για την ομάδα προϊόντων Ια και από 339 924 τόνους ανά τρίμηνο για την ομάδα προϊόντων Ιβ·

β) να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής εφόσον αυτή αποδεδειγμένα προορίζεται για τρίτες χώρες·

γ) να ακυρώσει την απόφαση, καθόσον καθορίζει ένα μέρος της ποσοστώσεως παραγωγής που μπορεί να διατεθεί στην κοινοτική αγορά·

— να κηρύξει άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα την απόφαση της καθής, της 4ης Δεκεμβρίου 1981·

— επικουρικώς:

α) να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής που προβλέπει η εν λόγω απόφαση εφόσον είναι μικρότερες από 302 500 τόνους ανά τρίμηνο για την ομάδα προϊόντων Ια και από 325 300 τόνους ανά τρίμηνο για την ομάδα προϊόντων Ιβ·

β) να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής εφόσον αυτή αποδεδειγμένα προορίζεται για τρίτες χώρες·

γ) να ακυρώσει την απόφαση καθόσον καθορίζει μέρος των ποσοστώσεων παραγωγής που μπορεί να διατεθεί στην κοινοτική αγορά·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει τις προσφυγές·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* για να στηρίξει τις προσφυγές της προβάλλει πέντε λόγους που στρέφονται κατά της γενικής αποφάσεως

1831/81 και κατά των ατομικών αποφάσεων της 28ης Οκτωβρίου και 4ης Δεκεμβρίου 1981. Οι λόγοι αυτοί αναφέρονται:

α) στην παράβαση της αρχής της ελάχιστης εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής των επιχειρήσεων·

β) στην παράβαση ουσιώδους τύπου, στην έλλειψη δηλαδή αιτιολογίας της αποφάσεως 1831/81·

γ) στην κακή εκτίμηση των επιπτώσεων από την παραβίαση της απαγορεύσεως των κρατικών επιδοτήσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα·

δ) στην παρανομία του καθορισμού των ποσοστώσεων «παραδόσεως» για την κοινή αγορά και των ποσοστώσεων των εξαγωγών·

ε) στην έλλειψη ή, εν πάση περιπτώσει, στην έλλειψη αποδείξεως για την ύπαρξη σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου.

Α — Επί του πρώτου λόγου

Η *προσφεύγουσα* προβάλλει κατά της γενικής αποφάσεως και των προαναφερθεισών ατομικών αποφάσεων την αιτίαση ότι παραβιάζουν την αρχή της ελάχιστης εκμεταλλεύσεως που προβλέπει το άρθρο 58, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο της συνθήκης ΕΚΑΧ. Πράγματι, όπως προκύπτει από το εν λόγω άρθρο,η ποσόστωση παραγωγής που καθορίζεται για μια επιχείρηση δεν πρέπει να μειώνει το βαθμό εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής της επιχειρήσεως αυτής κάτω από ένα ορισμένο όριο. Το κατώτατο αυτό όριο αντιστοιχεί στο μέσο βαθμό εκμεταλλεύσεως των κοινοτικών επιχειρήσεων, όπως προκύπτει από τις μειωμένες, βάσει της αποφάσεως 1831/81, παραγωγές αναφοράς, λαμβανομένου υπόψη του κατωτάτου ορίου. Η συνθήκη, επομένως, δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να μειώνει την παραγωγή αναφοράς κατά ένα ορισμένο ποσοστό, πάντοτε σταθερό, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τον υπάρχοντα βαθμό εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής· αντίθετα, επιβάλλει την προστασία των επιχειρήσεων, οι οποίες δυνητικά θίγονται περισσότερο και οι οποίες εκτίθενται σε μεγαλύτερους κινδύνους λόγω της μειώσεως αυτής, των επιχειρήσεων δηλαδή που ο βαθμός εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων τους ήταν κατά το χρόνο επιβολής του συστήματος ιδιαίτερα χαμηλός. Αυτό προκύπτει από μια γενική αρχή που υπάρχει στις νομοθεσίες όλων των κρατών μελών και αντιστοιχεί επίσης στους κανόνες της λογικής, δεδομένου ότι είναι καταφανώς πιο επικίνδυνο για μια επιχείρηση που μειώνει την παραγωγή της να μειώσει σε 45 % από βαθμό εκμεταλλεύσεως 50 % από το να μειώσει σε 90 % από βαθμό εκμεταλλεύσεως 100 %.

Ο προσβαλλόμενες ατομικές αποφάσεις δεν πληρούν τις απαιτήσεις αυτές. Η Επιτροπή εκτίμησε την παραγωγή του ελασματουργείου φαρδιών ταινιών θερμής ελάσεως αριθμός II του εργοστασίου της Βρέμης της προσφεύγουσας με βάση δυνατότητα παραγωγής 335 000 τόνων μηνιαίως, ενώ στην πραγματικότητα οι δυνατότητές του, για την περίοδο από Ιούλιο 1977 μέχρι Ιούνιο 1980 ήταν 459 000 τόνοι μηνιαίως. Η εκμετάλλευση, συνεπώς, των δυνατοτήτων παραγωγής του ελασματουργείου αυτού ήταν 30,8 % (ατομική απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1981) και 28,4 % (ατομική απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1981) ενώ ο μέσος όρος των επιχειρήσεων της Κοινότητας ανερχόταν, για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 σε 51,4 % και για το πρώτο τρίμηνο του 1982 σε 48,2 %.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η ποσότητα που έπρεπε να δεχθεί η Επιτροπή ότι αντιπροσωπεύει τη μεγαλύτερη δυνατότητα παραγωγής είναι 459 000 τόνοι μηνιαίως, όπως προκύπτει χωρίς καμία αμφιβολία, από πολλές δοκιμές αποδόσεως και από εκθέσεις εμπειρογνωμόνων που συνέταξαν η εταιρεία Kawasaki Steel Corporation, το Institut de recherche de la sidérurgie française και ο καθηγητής Jeschar του Τεχνικού Πανεπιστημίου του Clausthal-Zellerfeld. Αν

οι εκθέσεις αυτές δεν κριθούν επαρκείς, η Klöckner είναι διατεθειμένη να προσκομίσει νέες αποδείξεις. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι για τον καθορισμό των ποσοστώσεων της παραγωγής δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη προηγούμενες ανακοινώσεις οι οποίες αφορούν τις δυνατότητες της παραγωγής και τις οποίες έκανε η επιχείρηση για στατιστικούς λόγους, βάσει του ερωτηματολογίου 2/61· σημασία έχει μόνο η πραγματική και παρούσα ικανότητα παραγωγής, διότι δεν είναι σωστό να συγκρίνονται αριθμοί που αφορούν προγενέστερη περίοδο με αριθμούς που αντιστοιχούν σε μεταγενέστερη περίοδο, εφόσον η σύγκριση πρέπει να αφορά μία και την αυτή περίοδο.

Η προσφεύγουσα, με βάση τους συλλογισμούς αυτούς, προβαίνει στον υπολογισμό των ποσοστώσεων που έπρεπε να της είχαν χορηγηθεί εάν της είχε παραχωρηθεί βαθμός εκμεταλλεύσεως ίσος με τον κοινοτικό μέσο όρο και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 οι ποσοστώσεις της έπρεπε να ανέρχονται σε 330 462 τόνους για τα προϊόντα της ομάδας Ια και σε 339 924 τόνους για τα προϊόντα της ομάδας Ι6, για δε το επόμενο τρίμηνο σε 302 500 και σε 325 000 τόνους αντίστοιχα. Επί του υπολογισμού αυτού στηρίζονται τα επικουρικά αιτήματα της μερικής ακυρώσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, καθόσον καθορίζονται με αυτές ποσοστώσεις κατώτερες από τα ανωτέρω ποσά.

Η *Επιτροπή* προβάλλει καταρχάς ένσταση απαραδέκτου ως προς τα εν λόγω επικουρικά αιτήματα. Παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα ζητεί τον καθορισμό ποσοστώσεων παραγωγής μεγαλυτέρων από εκείνες που της χορηγήθηκαν, ενώ παρόμοιο αίτημα μπορεί να προβληθεί μόνο στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραλείψεως, οι προϋποθέσεις ασκήσεως της οποίας δεν συντρέχουν στην παρούσα περίπτωση.

Επί της ουσίας η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η προσφεύγουσα δεν εξηγεί καθόλου πως συνάγεται από το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ ή από άλλη διάταξη της συνθήκης η δήθεν απαγόρευση της ομοιόμορφης μειώσεως της παραγωγής αναφοράς χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο βαθμός εκμεταλλεύσεως της αρχικής ικανότητας παραγωγής, καθώς και η δήθεν υποχρέωση προστασίας των επιχειρήσεων, των οποίων ο αρχικός βαθμός εκμεταλλεύσεως είναι ιδιαίτερα χαμηλός. Στην πραγματικότητα, ούτε η συνθήκη περιέχει διάταξη του είδους αυτού, ούτε μπορεί να συναχθεί από γενική αρχή που υπάρχει δήθεν στις νομοθεσίες όλων των κρατών μελών. Επομένως, κάθε επιχείρημα της προσφεύγουσας, που επιχειρεί να αποδείξει ότι το ελασματουργείο φαρδιών ταινιών Βρέμη ΙΙ είχε ικανότητα παραγωγής μεγαλύτερη από εκείνη που έλαβε υπόψη της η καθής, στερείται σημασίας.

Η *προσφεύγουσα* αμφισβητεί, στην απάντησή της, το βάσιμο της ενστάσεως απαραδέκτου, δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις επιφέρουν ζημία και όχι όφελος στην επιχείρηση, η οποία αν δεν υπήρχαν οι εν λόγω αποφάσεις, θα είχε το δικαίωμα να παράγει όσο χάλυβα και προϊόντα ελάσεως επιθυμούσε· υπό τις προϋποθέσεις αυτές, θεωρεί ότι η προσφυγή λόγω παραλείψεως δεν θα είχε νόμημα. Εξάλλου, κατά βλαπτικής διοικητικής αποφάσεως μόνο είναι δυνατή προσφυγή ακυρώσεως και όχι προσφυγή λόγω παραλείψεως, σύμφωνα με τις διατάξεις της συνθήκης ΕΚΑΧ.

Όσον αφορά την απαγόρευση κάθε ομοιόμορφης μειώσεως των παραγωγών αναφοράς και την υποχρέωση προστασίας των επιχειρήσεων που έχουν ιδιαίτερα χαμηλό βαθμό εκμεταλλεύσεως, οι αρχές αυτές απορρέουν όχι μόνο από το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, αλλά επίσης από το άρθρο 14 γ) που προσέθεσε στην απόφαση 1831/81 η απόφαση 533/82 της Επιτροπής, της 3ης Μαρτίου 1982, σε ό,τι αφορά τους οπλισμούς σκυροδέματος κυκλικής διατομής (ΕΕ L 65, σ. 6).

Σε ό,τι αφορά την ικανότητα παραγωγής του ελασματουργείου Βρέμη ΙΙ, η προσφεύγουσα προσκομίζοντας συμπληρωματική έκθεση εμπειρογνωμόνων, τονίζει ότι από την έκθεση αυτή, καθώς και από τα άλλα έγγραφα που προσαρτώνται στη δικο-

γραφία προκύπτει μια ακόμη αιτίαση: η Επιτροπή εφάρμοσε κατά τρόπο εσφαλμένο τις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 3 της αποφάσεως 2794/80, το λάθος δε αυτό επηρέασε τον καθορισμό των ποσοστώσεων βάσει της αποφάσεως 1831/81, δυνάμει της διατάξεως του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο 6) της τελευταίας. Πράγματι, για τον καθορισμό των ποσοστώσεων αποφασιστικής σημασίας είναι η ικανότητα παραγωγής κατά τα έτη 1977, 1978 και 1979, η δε ικανότητα των 459 000 τόνων μηνιαίως υπήρχε ήδη κατά την εποχή εκείνη, έτσι ώστε οι ποσοστώσεις να έπρεπε να είναι υψηλότερες ήδη με την έναρξη εφαρμογής του συστήματος.

Η *Επιτροπή* ισχυρίζεται, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της, ότι προσθέτοντας στο κείμενο της αποφάσεως 1831/81 ένα νέο άρθρο έλαβε απλώς υπόψη ότι το σύστημα των ποσοστώσεων μπορούσε να προκαλέσει εξαιρετικές δυσκολίες σε ορισμένες επιχειρήσεις, λόγω του μικρού μεγέθους των εγκαταστάσεών τους καθώς και της εξαρτήσεώς τους από έναν περιορισμένο αριθμό προϊόντων. Περιορίστηκε, λοιπόν, στο να θεμελιώσει τη διαπίστωσή της περί υπάρξεως εξαιρετικών δυσκολιών σε κριτήρια διαφορετικά, ενώ ποτέ δεν δέχτηκε την υποχρέωση ελάχιστης εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής. Την μη ύπαρξη τέτοιας υποχρεώσεως επιβεβαίωσε, εξάλλου, και το Δικαστήριο στην απόφασή του της 3ης Μαρτίου 1982, Alpha Steel, 14/81 (Συλλογή 1982, σ. 749).

Β — Επί του δευτέρου λόγου

Η *προσφεύγουσα* παρατηρεί ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε το γεγονός ότι με την απόφαση 1831/81 η επιχείρηση περιέρχεται σε θέση χειρότερη από εκείνη που της είχε δημιουργήσει η προηγούμενη απόφαση 2794/80. Πρόκειται για παράβαση ουσιώδους τύπου, δηλαδή παράβαση του άρθρου 15, εδάφιο 1 της συνθήκης ΕΚΑΧ, σύμφωνα με το οποίο οι αποφάσεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες.

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί το βάσιμο της αιτιάσεως αυτής, υποστηρίζοντας ότι το σύστημα των ποσοστώσεων που προβλέπει η απόφαση 1831/81 δεν είχε ως συνέπεια τη γενική επιδείνωση της καταστάσεως των επιχειρήσεων σε σύγκριση με το καθεστώς που είχε θεσπίσει η απόφαση 2794/80. Παρατηρεί, πάντως, ότι οι τροποποιήσεις που επέφερε στο σύστημα αυτό η απόφαση 1831/81 αναλύθηκαν στις αιτιολογικές σκέψεις της εν λόγω αποφάσεως έτσι ώστε να έχει τηρηθεί η υποχρέωση αιτιολογίας.

Η *προσφεύγουσα* απαντά ότι οη απόφαση 1831/81 επιδείνωσε σε μεγάλο βαθμό την κατάστασή της για τα προϊόντα των ομάδων των Ια και Ι6 δεδομένου ότι μια ποσόστωση παραγωγής υπολογιζόμενη βάσει της προηγούμενης αποφάσεως, ιδίως δε κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 αυτής, δεν λαμβάνεται πλέον υπόψη παρά μόνο κατά το ήμισυ. Η επιδείνωση αυτή, όμως, δεν αιτιολογήθηκε στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 1831/81.

Η *Επιτροπή* απαντά ότι η άποψη της Klöckner παραβλέπει, στο σημείο αυτό, τη μέθοδο υπολογισμού της παραγωγής αναφοράς που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1 της εν λόγω αποφάσεως. Πράγματι, για τον υπολογισμό αυτό λαμβάνεται υπόψη, όσον αφορά το πρώτο ποσό, το τελευταίο προ της κρίσεως έτος, τα έτη της κρίσεως 1977-1980 και το αμέσως προηγούμενο έτος από την εισαγωγή του συστήματος των ποσοστώσεων· ως προς το δεύτερο ποσό, λαμβάνονται υπόψη οι προσαρμογές που έγιναν σύμφωνα με την απόφαση 2794/80 και ενσωματώθηκαν στον υπολογισμό της παραγωγής αναφοράς χωρίς καμία μείωση και όχι, συνεπώς μόνο κατά το ήμισύ τους. Η παραγωγή αναφοράς καθορίζεται από τον αριθμητικό μέσο όρο μεταξύ των δύο ποσών· στο στάδιο αυτό διορθώνονται οι αποκλίσεις από ένα μέσο επίπεδο παραγωγής, όπως προκύπτουν από τις ατομικές προσαρμογές

που γίνονται 6άσει της αποφάσεως 2794/80. Το σύστημα που προβλέπει η πρώτη απόφαση τροποποιήθηκε, διότι ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκό προς ορισμένες επιχειρήσεις της Κοινότητας, ιδίως δε προς την προσφεύγουσα· έτσι το νέο σύστημα, είχε απλώς ως αποτέλεσμα να καταργήσει μερικώς το πλεονέκτημα αυτό. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει λόγος για «επιδείνωση» και, συνεπώς, η αιτίαση για έλλειψη αιτιολογίας ανύπαρκτης επιδεινώσεως είναι άνευ αντικειμένου. Εξάλλου, δεδομένου ότι η απόφαση 1831/81 είναι γενικού χαρακτήρος, η Επιτροπή είχε απλώς την υποχρέωση να εκθέσει τους λόγους τροποποιήσεως του συστήματος υπολογισμού των παραγωγών αναφοράς, πράγμα που έκανε με την τέταρτη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω αποφάσεως.

Γ — Επί του τρίτου λόγου

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι η κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των επιχειρήσεων της Κοινότητας κατ' εφαρμογή της εν λόγω γενικής αποφάσεως δεν στηρίζεται επί ευλόγου 6άσεως, διότι η Επιτροπή δεν έλαβε καθόλου υπόψη της τις επιπτώσεις από τις επιδοτήσεις που χορηγούν στη 6ιομηχανία σιδήρου και χάλυ6α ορισμένα κράτη μέλη, κατά παράβαση του άρθρου 4, στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ. Πιστεύει ότι η καθής όφειλε να λάβει υπόψη της τις παράνομες αυτές επιδοτήσεις, είτε χορηγώντας μεγαλύτερη ποσόστωση στις μη επιδοτούμενες επιχειρήσεις είτε μειώνοντας την ποσόστωση που χορηγείται σε επιχειρήσεις που επωφελούνται από τις ενισχύσεις αυτές. Πράγματι, η προαναφερθείσα παράβαση της συνθήκης είχε ως συνέπεια, για τις ωφελούμενες επιχειρήσεις, αυξήσεις της παραγωγής που δεν θα είχαν πραγματοποιηθεί χωρίς τις επιδοτήσεις, δεδομένου ότι οι επιχειρήσεις αυτές μπόρεσαν να πραγματοποιήσουν επενδύσεις μεγαλύτερες από εκείνες των άλλων επιχειρήσεων.

Κατά την Klöckner, η Επιτροπή δεν μπορεί να περιοριστεί στην επίκληση της δυνατότητας αντιδράσεως κατά των εν λόγω παραβάσεων, κατά την έννοια του άρθρου 88 της συνθήκης ΕΚΑΧ (το οποίο, εξάλλου, δεν εφάρμοσε ποτέ η καθής εν προκειμένω) ούτε μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 67 αυτής της συνθήκης εφόσον η διάταξη αυτή δεν αφορά τις επιδοτήσεις που απαγορεύονται 6άσει του άρθρου 4, στοιχείο γ).

Η *Επιτροπή* δεν αμφισ6ητεί το γεγονός ότι κράτη μέλη χορηγούν επιδοτήσεις σε 6ιομηχανίες σιδήρου και χάλυ6α· αντίθετα, αμφισ6ητεί την ακρίβεια των στοιχείων που παρέχει σχετικά η προσφεύγουσα στο παράρτημα 6 της προσφυγής, ως προς το ύψος των επιδοτήσεων αυτών. Εν πάση περιπτώσει, η καθής 6εωρεί ότι το ποσό των επιδοτήσεων αυτών δεν έχει καμία σημασία στην προκειμένη υπόθεση.

Πράγματι, οι επιδοτήσεις που καταβάλλουν τα κράτη μέλη στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυ6α δεν εμπίπτουν στην απαγόρευση του άρθρου 4, στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ: η απαγόρευση αυτή αφορά μόνο τις επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται ειδικά στις 6ιομηχανίες άνθρακα και χάλυ6α· οι ενισχύσεις που λαμ6άνουν οι 6ιομηχανίες αυτές στο πλαίσιο της γενικής ασκήσεως των αρμοδιοτήτων που έχουν διατηρήσει τα κράτη μέλη στους τομείς της οικονομικής, 6ιομηχανικής, περιφερειακής, φορολογικής και κοινωνικής πολιτικής πρέπει να εκτιμη6ούν σύμφωνα με το άρθρο 67. Το άρθρο αυτό δεν απαγορεύει τις ενισχύσεις γενικού χαρακτήρα· περιορίζεται στη 6έσπιση μιας διαδικασίας που έχει σκοπό να άρει τις 6ετικές ή αρνητικές επιπτώσεις της δράσεως των κρατών επί των επιχειρήσεων άνθρακα και χάλυ6α.

Η προσφεύγουσα ορ6ώς διατείνεται ότι το άρθρο 67 της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν αποκλίνει από την απαγόρευση των επιδοτήσεων που επι6άλλει το άρθρο 4, στοιχείο γ), αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή δεν έχει τη δυνατότητα να επικαλεστεί το άρθρο 67, δεδομένου ότι οι δύο διατάξεις

εφαρμόζονται σε διαφορετικές μορφές επιδοτήσεων, εφόσον το άρθρο 67 αναφέρεται στις ενισχύσεις γενικού χαρακτήρα, ενώ το άρθρο 4, στοιχείο γ) αφορά τις ενισχύσεις ειδικού χαρακτήρα, δηλαδή εκείνες που καταβάλλονται αποκλειστικά στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα.

Εξάλλου, οι ειδικές ενισχύσεις υπέρ της χαλυβουργίας δεν αντίκεινται στην απαγόρευση που επιβάλλει το άρθρο 4, στοιχείο γ) της συνθήκης εφόσον παραμένουν εντός των κοινοτικών κανόνων που καθόρισαν οι αποφάσεις της Επιτροπής 257/80 της 1ης Φεβρουαρίου 1980 (ΑΒΙ. L 29, σ. 5) και 320/81 της 7ης Αυγούστου 1981 (ΕΕ L 228, σ. 14), οι οποίες θεσπίζουν τους κοινοτικούς κανόνες για τις ενισχύσεις στη χαλυβουργία.

Εν πάση περιπτώσει, ειδικές ενισχύσεις, που εμπίπτουν στην απαγόρευση του άρθρου 4, στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής που θεσπίζεται δυνάμει του άρθρου 58: για να εφαρμόσει την απαγόρευση των επιδοτήσεων του άρθρου 4, στοιχείο γ) η Επιτροπή διαθέτει αποκλειστικώς τη διαδικασία του άρθρου 88 της συνθήκης ΕΚΑΧ· το άρθρο αυτό την υποχρεώνει, σε περίπτωση παραβιάσεως της απαγορεύσεως αυτής, να κινήσει κατά του εν λόγω κράτους μέλους τη διαδικασία που προβλέπεται για την περίπτωση παραβάσεως της συνθήκης.

Αν στο πλαίσιο του συστήματος των ποσοστώσεων παραγωγής επιβληθεί ένα «malus» επί της ποσοστώσεως των επιχειρήσεων που λαμβάνουν ειδική επιδότηση, αυτό δεν θα έθιγε την απαγορευμένη επιδότηση και θα παρέτεινε την παράβαση της συνθήκης· σύγχυση των στόχων του άρθρου 58 της συνθήκης και των στόχων των άρθρων 4, στοιχείο γ) και 88 θα ήταν απαράδεκτη.

Η υποκατάσταση της κυρώσεως που προβλέπει το άρθρο 88 της συνθήκης, σε περίπτωση παραβάσεως της απαγορεύσεως των επιδοτήσεων, με μια άλλη κύρωση, που λαμβάνεται στο πλαίσιο του συστήματος των ποσοστώσεων, προσκρούει σε γενική αρχή του δημοσίου δικαίου, σύμφωνα με την οποία η δημόσια διοίκηση δεν έχει το δικαίωμα να κάνει χρήση των εξουσιών της για σκοπούς, για τους οποίους προβλέπεται επιτακτικά άλλη μορφή ενεργείας.

Δ — Επί του τετάρτου λόγου

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις καθορίζουν κατά τρόπο παράνομο το μέρος των τριμηνιαίων ποσοστώσεων παραγωγής που μπορεί να διατεθεί στο εσωτερικό της Κοινής Αγοράς, καθώς και το μέρος που μπορεί να εξαχθεί. Η ποσόστωση, δηλαδή, δεν αρκείται στον περιορισμό της παραγωγής· περιορίζει, επίσης, τον όγκο των παραδόσεων που μπορεί να πραγματοποιήσει η προσφεύγουσα κατά το διάστημα των εν λόγω δύο τριμήνων. Όμως οι ποσοστώσεις παραδόσεως στην εσωτερική αγορά είναι αναγκαίες για να αποτραπεί η προσφορά στην Κοινή Αγορά των προϊόντων που δεν μπόρεσαν να διατεθούν εκτός της Κοινότητας και για το σκοπό αυτό θα αρκούσε ο καθορισμός ποσοστώσεων παραγωγής και ο αποκλεισμός από τις ποσοστώσεις αυτές των εξαγωγών που αποδεδειγμένα πραγματοποιήθηκαν. Αντίθετα, η Επιτροπή καθόρισε ποσοστώσεις παραγωγής όχι μόνο για την Κοινή Αγορά, αλλά επίσης και για τις εξαγωγές προς τρίτες χώρες, ενώ μια τέτοια διάταξη δεν μπορεί να στηριχθεί στο άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Θα μπορούσε να θεωρηθεί ως σύννομη, βάσει του άρθρου 95, εδάφιο 1 της συνθήκης, υπό την προϋπόθεση ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου αυτού, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

Η Επιτροπή, λοιπόν, παρέβη τη συνθήκη. Εξάλλου, επειδή δεν αιτιολόγησε γιατί περιέλαβε τις εξαγωγές στις ποσοστώσεις

παραδόσεως, διέπραξε επίσης παράβαση ουσιώδους τύπου.

Η *Επιτροπή* αντιτάσσει ότι η προσφεύγουσα ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 5 της αποφάσεως 1831/81, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν προβλέπει τον καθορισμό ποσοστώσεων «παραδόσεως». Πράγματι, οι παραδόσεις των επιχειρήσεων αποτελούνται από δύο στοιχεία, δηλαδή από τα προϊόντα που παράγονται στο πλαίσιο της τριμηνιαίας ποσοστώσεως και από τα αποθέματα που προέρχονται από την προηγούμενη παραγωγή· η απόφαση 1831/81 δεν προβλέπει κανένα περιορισμό ως προς τη διάθεση των αποθεμάτων, ενώ το θέμα αυτό θα έπρεπε να είχε ρυθμιστεί εάν υπήρχε πρόθεση θεσπίσεως συστήματος ποσοστώσεων παραδόσεως. Σκοπός της ρυθμίσεως που προβλέπουν τα άρθρα 5 και 8 της γενικής αποφάσεως είναι να αποτραπεί, σε περίπτωση μειώσεως των εισαγωγών, η προσφορά εκτός της Κοινότητας των προϊόντων που δεν διατέθηκαν εντός της Κοινής Αγοράς. Γι' αυτό και απαγορεύτηκε η υπέρβαση της σχέσεως μεταξύ των κοινοτικών παραδόσεων και της συνολικής παραγωγής, όπως η σχέση αυτή είχε διαμορφωθεί κατά την περίοδο αναφοράς. Η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά της ρυθμίσεως αυτής είναι λοιπόν αβάσιμη.

Η προσφεύγουσα, εξάλλου, αδίκως διαμαρτύρεται ότι δεν μπόρεσε να εξαγάγει ένα μέρος των προϊόντων της. Αφενός μεν, τα προϊόντα που προέρχονται από τα αποθέματα μπορούσαν να διατεθούν χωρίς περιορισμό τόσο στην Κοινή Αγορά όσο και προς τρίτες χώρες, αφετέρου δε, η απόφαση 1831/81 δεν περιέχει καμία διάταξη που να περιορίζει το μέρος της παραγωγής που μπορεί να εξαχθεί, εφόσον είναι προς το συμφέρον της Κοινότητας να εξαγάγουν οι επιχειρήσεις τα προϊόντα τους, ώστε να αποσυμφορήσουν, ακριβώς, την εσωτερική αγορά. Η αιτίαση, λοιπόν, της προσφεύγουσας και επί του σημείου αυτού είναι χωρίς αντικείμενο.

Η *προσφεύγουσα* απαντά ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5 της αποφάσεως 1831/81 μπορεί να εξαγάγει μόνο το μέρος της ποσοστώσεως της παραγωγής της που δεν διαθέτει στην Κοινή Αγορά, πράγμα που αποτελεί ποσοτικό περιορισμό των εξαγωγών και, επομένως, ποσόστωση παραδόσεως, καθώς και ποσόστωση των εξαγωγών. Υπάρχει παράβαση, επομένως, της συνθήκης ΕΚΑΧ, σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη διατήρησαν πλήρως την αρμοδιότητά τους σε ό,τι αφορά τις εξαγωγές. Η προσφεύγουσα επικαλείται σχετικά το άρθρο 59, την παράγραφο 1 των άρθρων 61, 71, 73 αντίστοιχα, και το άρθρο 74 της συνθήκης καθώς επίσης το άρθρο 19 της συμβάσεως περί μεταβατικών διατάξεων.

Η *Επιτροπή* αντιτάσσει ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν λαμβάνει υπόψη τη συνεχώς υφιστάμενη δυνατότητα διαθέσεως των προϊόντων που βρίσκονται αποθεματοποιημένα. Προσθέτει ότι εν πάση περιπτώσει ήταν αναγκαίο να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η ζήτηση χάλυβα μειώνεται και στις αγορές επίσης των τρίτων χωρών, έτσι ώστε μείωση των εξαγωγών να οδηγεί σε αύξηση της προσφοράς στην κοινοτική αγορά· υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ο σκοπός που επιδιώκει το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ θα μπορούσε να επιτευχθεί ακριβώς με τη θέσπιση ενός μηχανισμού που να υποχρεώνει τις επιχειρήσεις να προσαρμόσουν επίσης την παραγωγή τους και προς τη μείωση της ζητήσεως στις τρίτες χώρες· γεγονός που δεν συνεπάγεται διεύρυνση των αρμοδιοτήτων που έχουν εκχωρηθεί στην Επιτροπή με το προαναφερθέν άρθρο 58.

Ε — Επί του πέμπτου λόγου

Σύμφωνα με την *προσφεύγουσα,* για την εν λόγω γενική απόφαση δεν υπήρξε σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου, όπως προβλέπει το άρθρο 58, παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Η Επιτροπή, η οποία επανειλημμένα κλήθηκε να προσκομίσει την απόφαση του Συμβουλίου που παρέχει τη σύμφωνη γνώμη του περιορίστηκε να προ-

σκομίσει μια ανακοίνωση τύπου της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου, έγγραφο που στερείται κάθε σημασίας. Πράγματι, μόνο από την εξέταση των εγγράφων που υπέβαλε η Επιτροπή στο Συμβούλιο για τη σύνοδο, κατά την οποία έπρεπε να παράσχει τη σύμφωνη γνώμη του, καθώς και από τα πρακτικά και τη μαγνητοταινία της συνόδου αυτής μπορεί να συναχθεί αν υπήρξε πράγματι «σύμφωνη γνώμη» και αν η γνώμη αυτή είχε το περιεχόμενο που απαιτεί η συνθήκη ΕΚΑΧ. Υπάρχει επομένως, καταρχάς, έλλειψη αποδείξεως.

Εν πάση περιπτώσει η προσφεύγουσα παραπέμποντας στα επιχειρήματα που ανέπτυξε σε άλλες ανάλογες υποθέσεις (υποθέσεις 119/81 και 244/81), υποστηρίζει ότι η σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου είναι απαραίτητη για όλα τα στοιχεία του συστήματος των ποσοστώσεων και όχι μόνο για ορισμένες πλευρές, δήθεν ουσιώδεις, του συστήματος αυτού, στοιχεία που άλλωστε πρέπει να προσδιοριστούν με βάση ένα αντικειμενικό κριτήριο, το οποίο η Επιτροπή δεν μπόρεσε να καθορίσει. Υπό την έννοια αυτή, έστω και αν υπήρχε «σύμφωνη γνώμη» του Συμβουλίου στην προκειμένη περίπτωση, δεν έχει το περιεχόμενο που προβλέπει η συνθήκη. Πράγματι, η Επιτροπή στην υπόθεση 119/81, στην οποία είχε ανακύψει παρόμοιο ζήτημα ως προς τη γενική απόφαση 2794/80, προσεκόμισε το κείμενο των προτάσεών της προς το Συμβούλιο για τη θέσπιση συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής (έγγραφο της 6. 10. 1980, COM(80) 586 τελικό). Από τη σύγκριση όμως του κειμένου αυτού, του οποίου την ενδεχόμενη κατάθεση επιθυμεί η προσφεύγουσα και στο πλαίσιο ενδεχομένως της παρούσας υποθέσεως, με το οριστικό κείμενο της αποφάσεως 2794/80 διαπιστώνεται η ύπαρξη πολλών σημαντικών διαφορών. Ανάλογες διαφορές υπάρχουν και μεταξύ του κειμένου των αρχικών προτάσεων της Επιτροπής προς το Συμβούλιο και του οριστικού κειμένου της αποφάσεως 1831/81. Έτσι, είναι αδύνατο να διαπιστωθεί, με βάση τα έγγραφα που υπάρχουν στη δικογραφία, σε σχέση με ποιο κείμενο έδωσε το Συμβούλιο την δήθεν σύμφωνη γνώμη του. Εξάλλου, εφόσον δεν υπάρχει αντικειμενικό κριτήριο, δεν μπορεί να διαπιστωθεί αν ενδεχόμενες αποκλίσεις μεταξύ των δύο κειμένων αφορούν ή όχι ουσιώδη σημεία. Θίγεται, επομένως, η πρωταρχική απαίτηση της ασφαλείας του δικαίου.

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί από νομικής και πραγματικής απόψεως τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, καθώς και τα αιτήματα προσκομίσεως νέων εγγράφων, τα οποία θεωρεί περιττά. Πράγματι, όπως προκύπτει από το προοίμιο της αποφάσεως 1831/81, καθώς και από πολυάριθμα έγγραφα που προσκομίστηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως 244/81 (πρόταση της Επιτροπής, έγγραφο COM(81) 277 τελικό, της 22. 5. 1981· (ανακοινώσεις Τύπου του Συμβουλίου αριθ. 7330/81 και 7630/81· δημοσίευμα της Επίσημης Εφημερίδας ABl. C 196, της 4. 8. 1981, σ. 6), υπήρξε πράγματι σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το άρθρο 56, παράγραφος 1, εδάφιο 1 της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν διευκρινίζει τον όρο «σύμφωνη γνώμη». Από την οικονομία και το σκοπό του κειμένου, όμως, προκύπτει ότι δεν είναι υποχρεωτικό να υποβάλλει η Επιτροπή στο Συμβούλιο πρόταση για θέσπιση συστήματος ποσοστώσεων διατυπωμένη με κάθε λεπτομέρεια και υπό τη μορφή σχεδίου αποφάσεως. Αντίθετα, το άρθρο 58 προβλέπει διαδικασία αποφάσεως σε τρία στάδια. Σύμφωνα με την παράγραφο 1, εδάφιο 1 η Επιτροπή διαπιστώνει, σ' ένα πρώτο στάδιο, ότι η Κοινότητα βρίσκεται σε κατάσταση έκδηλης κρίσεως και ότι τα μέτρα δράσεως που προβλέπονται στο άρθρο 57 δεν επαρκούν για την αντιμετώπισή της, λαμβάνει δε, σε ένα δεύτερο στάδιο, την απόφαση να θεσπίσει σύστημα

ποσοστώσεων παραγωγής. Η παράγραφος 2 εξουσιοδοτεί την Επιτροπή, σ' ένα τρίτο στάδιο, να διαμορφώσει στις λεπτομέρειές του το σύστημα και να το καταστήσει δεσμευτικό με μία ή περισσότερες πράξεις. Το Συμβούλιο όμως συμπράττει στη διαδικασία αυτή μόνο κατά το δεύτερο στάδιο. Η Επιτροπή, για να θεσπίσει το σύστημα των ποσοστώσεων οφείλει να ζητήσει τη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου, δεν υποχρεούται όμως προς τούτο σε ό,τι αφορά τη διαμόρφωση του συστήματος αυτού και την υλοποίησή του με νομικές πράξεις. Εφόσον οι αρχές αυτές τηρήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση, η διαδικασία θεσπίσεως της αποφάσεως 1831/81 είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, ενώ η ύπαρξη διαφορών μεταξύ του σχεδίου που υπέβαλε η Επιτροπή στο Συμβούλιο και της πράξεως που εξέδωσε η Επιτροπή μετά τη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου, με την οποία θεσπίζεται το σύστημα των ποσοστώσεων, δεν έχει καμία σημασία. Οι διαφορές αυτές, πράγματι, αποτελούν το αποτέλεσμα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως που καταλήγει στην απόφαση του Συμβουλίου να δώσει τη σύμφωνη γνώμη του· η Επιτροπή, μετά από τη συζήτηση στο Συμβούλιο μπορεί ακριβώς να θεωρήσει ότι πρέπει να μεταβάλει την αρχική της αντίληψη ως προς το σύστημα των ποσοστώσεων. Είναι μάλιστα δυνατό το Συμβούλιο να εξαρτά τη σύμφωνη γνώμη του από την υιοθέτηση αυτής ή εκείνης της τροποποιήσεως του συστήματος. Εξάλλου, δεν είναι καθόλου ανάγκη να καθοριστεί ένα αντικειμενικό κριτήριο που να επιτρέπει τη διάκριση μεταξύ των στοιχείων της αποφάσεως που απαιτούν ή όχι σύμφωνη γνώμη, η οποία αφορά αποκλειστικά την ίδια την αρχή της θεσπίσεως του συστήματος ποσοστώσεων, ενώ η συγκεκριμενοποίηση της αρχής αυτής εμπίπτει στις αρμοδιότητες της Επιτροπής.

IV — Προφορική διαδικασία

Η επιχείρηση Klöckner-Werke AG, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Bodo Börner και η Επιτροπή εκπροσωπούμενη από τον Norbert Koch μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον καθηγητή Eberhard Grabitz, αγόρευσαν στη συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 1982. Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως ο εκπρόσωπος της Επιτροπής κατέθεσε δύο έγγραφα.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 23ης Φεβρουαρίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 1981, και στις 15 Ιανουαρίου 1982 η Klöckner-Werke AG, επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα με έδρα το Duisburg, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, άσκησε δυνάμει του άρθρου 33, δεύτερη παράγραφος της συνθήκης ΕΚΑΧ δύο όμοιες προσφυγές, με τις οποίες ζητεί την ακύρωση των ανακοινώσεων της Επιτροπής, της 26ης Οκτωβρίου και 4ης Δεκεμβρίου 1981, με τις οποίες καθόρισε κατ' εφαρμογή της γενικής αποφάσεως 1831/81, της 24ης Ιουνίου 1981, περί εισαγωγής συστήματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας

σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 180, σ. 1), για την προσφεύγουσα επιχείρηση, τις παραγωγές και ποσότητες αναφοράς και τις ποσοστώσεις παραγωγής και παράδόσεως παραγώγων προϊόντων της κατηγορίας I, για το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1981 και το πρώτο τρίμηνο του έτους 1982. Οι δύο υποθέσεις ενώθηκαν λόγω συνάφειας με τη διάταξη του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1982.

2 Για να στηρίξει την προσφυγή της, η προσφεύγουσα προβάλλει διάφορους λόγους που συνοψίζονται ως εξής:

1. Έλλειψη κανονικής σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου με την απόφαση 1831/81.

2. Μη εκπλήρωση από την Επιτροπή της υποχρεώσεώς της να διασφαλίσει με τον καθορισμό ποσοστώσεων παραγωγής την ελάχιστη εκμετάλλευση των ικανοτήτων παραγωγής και έλλειψη σχετικής αιτιολογίας της αποφάσεως 1831/81.

3. Παράλειψη της Επιτροπής να λάβει υπόψη της κατά τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής την επίπτωση των παρανόμων επιδοτήσεων που χορηγούν ορισμένα κράτη μέλη στις επιχειρήσεις τους σιδήρου και χάλυβα.

4. Υποκατάσταση εκ μέρους της Επιτροπής των ποσοστώσεων παραγωγής, στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 58, με «ποσοστώσεις παραδόσεως» και καθορισμός ποσοστώσεων επί των εξαγωγών.

3 Η προσφεύγουσα ζητεί επικουρικώς από το Δικαστήριο:

α) Να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής που καθορίζουν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, καθόσον είναι μικρότερες από ορισμένα μεγέθη για τις κατηγορίες Ια και Ιβ.

β) Να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής, καθόσον η παραγωγή προορίζεται για τρίτες χώρες.

γ) Να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, καθόσον καθορίζουν ένα μέρος της ποσοστώσεως παραγωγής που μπορεί να παραδοθεί στην Κοινή Αγορά.

4 Ως προς τα επικουρικά αιτήματα, διαπιστώνεται ότι το αίτημα α) καλύπτεται από το δεύτερο λόγο, τα δε αιτήματα 6) και γ) από τον τέταρτο λόγο. Τα αιτήματα αυτά θα εξετασθούν, συνεπώς, από κοινού με τα κύρια αιτήματα, με τα οποία συνδέονται.

5 Πρέπει, επίσης, να παρατηρηθεί προκαταρκτικώς, ότι η επιχειρηματολογία που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως συμπίπτει, κατά μεγάλο μέρος, με τους λόγους που προέβαλε για να υποστηρίξει την προσφυγή 119/81, επί της οποίας έχει εκδοθεί η απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982 (που δεν έχει ακόμη δημοσιευτεί στη Συλλογή) μεταξύ των ίδιων διαδίκων. Ωστόσο σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι εν τω μεταξύ η απόφαση 2794/80, της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50) η οποία αποτελούσε τη βάση της αποφάσεως, κατά της οποίας στρεφόταν η προσφυγή 119/81, αντικαταστάθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση 1831/81 και ότι, ακόμη, η προσφεύγουσα προέβαλε ορισμένα νέα επιχειρήματα προς υποστήριξη της προσφυγής της. Πρέπει, συνεπώς, να ληφθούν συγχρόνως υπόψη τα νομικά και πραγματικά ζητήματα, τα οποία έχουν ήδη λυθεί από την προηγούμενη απόφαση και τα νέα ζητήματα που ανακύπτουν από την παρούσα προσφυγή.

1. Επί του λόγου ελλείψεως σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου

6 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι το Συμβούλιο έδωσε τη συγκατάθεσή του για την απόφαση 1831/81. Η διαφορά αφορά το αν η σύμφωνη γνώμη εκδόθηκε σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ.

7 Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή έπρεπε να παρουσιάσει στο Συμβούλιο όχι προτάσεις λίγο πολύ συγκεκριμένες, αλλά ένα ολοκληρωμένο σχέδιο αποφάσεως. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να αποδείξει, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, ότι η απόφαση που έλαβε αντιστοιχεί με το κείμενο που είχε παρουσιάσει στο Συμβούλιο και έχε λάβει τη συγκατάθεσή του. Αν δεν προσκομιστεί σχετική απόδειξη, η απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ανταποκρίνεται στην κοινοτική νομιμότητα και είναι, επομένως, δυνατό να συναντήσει αντιρρήσεις εκ μέρους των κρατών μελών. Για να μπορέσει να γίνει ο έλγχος της συμφωνίας της διαδικασίας που ακολουθήθηκε προς τις απαιτήσεις του άρθρου 58, η προσφεύγουσα ζητεί να προσκομιστούν τα πρακτικά του Συμβουλίου και οι μαγνητοταινίες των συζητήσεών του.

8 Η άποψη αυτή της προσφεύγουσας οφείλεται σε παραγνώριση τόσο της κατανομής των εξουσιών, στην οποία προβαίνει το άρθρο 58, όσο και των αρχών που διέπουν το νομοθετικό σύστημα που θέσπισε η συνθήκη ΕΚΑΧ.

9 Σύμφωνα με το άρθρο 58, παράγραφος 1, εδάφιο 1, στην Επιτροπή εναπόκειται να διαπιστώσει την ύπαρξη έκδηλης κρίσης. Στην περίπτωση που διαπιστωθεί η ύπαρξη τέτοιας κρίσεως και εφόσον τα μέτρα δράσεως που προβλέπει το άρθρο 57 δεν επαρκούν για την αντιμετώπισή της, το άρθρο 58 επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να θεσπίσει σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής. Σύμφωνα με το άρθρο 58, η Επιτροπή έχει την εξουσία να λάβει τα αναγκαία μέτρα, χωρίς, ωστόσο, να μπορεί να ενεργήσει αν δεν έχει «σύμφωνη γνώμη» του Συμβουλίου.

10 Το άρθρο 58, θεσπίζοντας αυτή τη μορφή της από κοινού ενέργειας μεταξύ Επιτροπής και Συμβουλίου, δεν καθόρισε τις σχετικές λεπτομέρειες. Έτσι, εναπόκειται στα δύο αυτά όργανα να οργανώσουν με κοινή συμφωνία και τηρώντας τις αντίστοιχες αρμοδιότητες, τη μορφή της συνεργασίας τους. Είναι, συνεπώς, σύμφωνο προς τις απαιτήσεις του άρθρου 58 το ότι η συνεργασία αυτή κατέληξε σε συναίνεση του Συμβουλίου για το «σύστημα ποσοστώσεων» που σκοπεύει να θεσπίσει η Επιτροπή, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να υποχρεωθούν τα δύο όργανα να εξετάσουν μαζί ένα σχέδιο αποφάσεως συντεταγμένο λεπτομερώς.

11 Όπως έχει υπογραμμίσει το Δικαστήριο στην απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982, τεκμαίρεται ότι η απόφαση της Επιτροπής, το προοίμιο της οποίας βεβαιώνει την ύπαρξη σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου, έχει ληφθεί κανονικώς. Η προσφεύγουσα περιορίστηκε να διατυπώσει υποθετικά ερωτήματα ως προς πιθανές αντικανονικότητες στις σχέσεις μεταξύ Επιτροπής και Συμβουλίου, δεν προσεκόμισε όμως την παραμικρή ένδειξη που να επιτρέπει αμφιβολίες για το ότι η συγκατάθεση του Συμβουλίου δόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 58. Δεν συντρέχει, επομένως κανείς λόγος να διαταχθούν, ως προς το θέμα αυτό, αποδείξεις.

12 Τέλος, ως προς τις απαιτήσεις που απορρέουν από την κοινοτική νομιμότητα, παρατηρείται ότι το σύστημα των μέσων παροχής εννόμου προστασίας που έχει θεσπίσει η συνθήκη ΕΚΑΧ παρέχει, σχετικά, τις δέουσες εγγυήσεις. Τόσο το Συμβούλιο όσο και τα κράτη μέλη έχουν δυνάμει του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ τη δυνατότητα να υποβάλουν στον έλεγχο του Δικαστηρίου μια από-

φαση της Επιτροπής, αν πιστεύουν ότι η σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου δεν παρεσχέθη κανονικώς. Στην προκειμένη περίπτωση, αρκεί η διαπίστωση ότι για την απόφαση 1831/81 δεν διατυπώθηκε τέτοια αμφισβήτηση εντός των προθεσμιών που προβλέπει η συνθήκη.

13 Ο λόγος αυτός, συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί του λόγου μη εκπληρώσεως της υποχρεώσεως εξασφαλίσεως της ελάχιστης εκμετάλλευσης της ικανότητας παραγωγής

14 Η προσφεύγουσα ουσιαστικά επανέλαβε στην παρούσα υπόθεση τα επιχειρήματα που είχε ήδη αναπτύξει στο πλαίσιο της υποθέσεως 119/81. Προβάλλει ότι η αναζήτηση «ευλόγου βάσεως» από την Επιτροπή συνεπάγεται την υποχρεώση να εξασφαλίσει στις επιχειρήσεις τη διατήρηση ενός ελάχιστου επιπέδου απασχολήσεως καθορίζοντας τις ποσοστώσεις κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να εξασφαλιστεί για κάθε επιχείρηση εκμετάλλευση της ικανότητας παραγωγής της, αντιστοίχως προς τον κοινοτικό μέσο όρο. Θεωρεί ότι, από την άποψη αυτή, η απόφαση 1831/81 επιδείνωσε τη θέση της σε σχέση με την απόφαση 2794/80, δεδομένου ότι η νέα απόφαση δεν παρέχει πλέον τη δυνατότητα αυξήσεως της παραγωγής αναφοράς υπέρ των επιχειρήσεων, των οποίων ο βαθμός εκμεταλλεύσεως των εγκαταστάσεών τους υπολείπεται από τον κοινοτικό μέσο όρο, όπως προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 3 της προηγούμενης αποφάσεως, εφόσον το πλεονέκτημα αυτό διατηρείται μόνο ως προς το μισό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο 6) της νέας αποφάσεως.

15 Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι η επιδείνωση της θέσεώς της λόγω της μειώσεως των ποσοστώσεών της θέτει σε κίνδυνο και αυτήν ακόμα την ύπαρξή της και τη φέρνει σε «κατάσταση ανάγκης». Θεωρεί ότι ο σκοπός του άρθρου 58 δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο με σύστημα που εξασφαλίζει στις επιχειρήσεις την προσήκουσα εκμετάλλευση της σημερινής τους ικανότητας παραγωγής και όχι με αναφορά στην πραγματική τους παραγωγή κατά τις προγενέστερες περιόδους.

16 Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, η προσφεύγουσα επέμεινε, επίσης, στην αμφισβήτησή της σχετικά με τον προσδιορισμό, από την Επιτροπή, της ικανότητας παραγωγής που διαθέτει. Θεωρεί ότι, με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982, το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε κατά τρόπο οριστικό επί αυτού του

θέματος και εμμένει, έτσι, στα συμπεράσματα που συνάγει από μια έκθεση της 1ης Μαΐου 1981, την αποκαλούμενη «έκθεση Kawasaki». Επιπλέον, κατά την παρούσα διαδικασία, αναφέρθηκε σε μια γνωμάτευση που συνέταξε στις 12 Ιανουαρίου 1982 ο καθηγητής Jeschar με τη βοήθεια της επιχειρήσεως Stein-Heurty σχετικά με την ικανότητα μιας καμίνου με κινητές τις κύριες δοκούς πτέρυγος που κατασκεύασε η τελευταία και που αποτελεί τμήμα του ελασματουργείου της Βρέμης. Το συμπέρασμα αυτής της γνωματεύσεως δικαιολογεί, κατά την προσφεύγουσα ευνοϊκότερο υπολογισμό της ικανότητας παραγωγής των εν λόγω εγκαταστάσεων. Η προσφεύγουσα προσκόμισε, εξάλλου, μια λογιστική γνωμάτευση της Wollert-Elmendorf KG ως προς το ύψος των προσθέτων ζημιών που θα υφίστατο η επιχείρηση σε περίπτωση περιορισμού της παραγωγής του ελασματουργείου της.

17 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, τέλος, ότι οι διατάξεις της αποφάσεως 1831/81, οι οποίες επέφεραν επιδείνωση της θέσεώς της σε σύγκριση με το σύστημα της αποφάσεως 2794/80, στερούνται οποιασδήποτε αιτιολογίας και, για το λόγο αυτό, η απόφαση 1831/81 είναι άκυρη λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου.

18 Από την ανάλυση της αποφάσεως 1831/81 προκύπτει ότι η Επιτροπή τροποποίησε με την απόφαση αυτή τη βάση προσδιορισμού των παραγωγών αναφοράς, όπως τις είχε καθορίσει η απόφαση 2794/80.

19 Αφενός μεν, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο α) της νέας αποφάσεως διαφοροποίησε τις περιόδους που λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό της παραγωγής αναφοράς. Πράγματι, η διάταξη αυτή διατηρεί την αρχή, κατά την οποία λαμβάνονται υπόψη οι πιο ευνοϊκοί για τις επιχειρήσεις μήνες παραγωγής μεταξύ της περιόδου 1977 μέχρι 1980, εισήγαγε όμως δύο νέες περιόδους αναφοράς, δηλαδή το έτος 1974 και την αμέσως προηγούμενη από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως 2794/80 περίοδο. Εξάλλου, η νέα απόφαση δεν περιλαμβάνει τη δυνατότητα προσαρμογής των παραγωγών αναφοράς υπέρ των επιχειρήσεων, των οποίων ο βαθμός εκμεταλλεύσεως υπολείπεται από το μέσο όρο εκμεταλλεύσεως των επιχειρήσεων της Κοινότητας. Τα πλεονεκτήματα πάντως, που είχαν χορηγηθεί στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις υπό το καθεστώς της αποφάσεως 2794/80 δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 3 διατηρήθηκαν ως προς το μισό για τις επιχειρήσεις αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο 6) της αποφάσεως 1831/81.

20 Όπως προκύπτει από τις εξηγήσεις που δόθηκαν κατά την εξέλιξη της διαδικασίας, με αυτή την τροποποίηση του συστήματος η Επιτροπή θέλησε να προσδιορίσει κατά τρόπο περισσότερο δίκαιο για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας τη βάση υπολογισμού που χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό των παραγωγών αναφοράς, δεδομένου ότι λαμβάνει στο εξής υπόψη τόσο μια περίοδο παραγωγής που ανάγεται στον προ της κρίσεως χρόνο, όσο και μια περίοδο που δεν απέχει χρονικά από τη θέσπιση του συστήματος των ποσοστώσεων παραγωγής. Η Επιτροπή θεωρεί ότι μετά από καλύτερη προσαρμογή στην πραγματική κατάσταση των επιχειρήσεων των κριτηρίων που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των ποσοστώσεων η εφαρμογή της ικανότητας παραγωγής ως διορθωτικού παράγοντα των παραγωγών αναφοράς στο πλαίσιο του συστήματος της παλαιάς αποφάσεως δεν έχει πλέον λόγο υπάρξεως. Η Επιτροπή άφησε μεν στις ευνοούμενες επιχειρήσεις ένα μέρος από το όφελος που είχαν αποκομίσει με το διορθωτικό παράγοντα, μετρίασε όμως τις συνέπειες με τη βοήθεια του αριθμητικού μέσου όρου των δύο παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1 της αποφάσεως 1831/81.

21 Η Επιτροπή αναφέρει σχετικά ότι σύμφωνα με την αποκτηθείσα πείρα ο διορθωτικός παράγοντας του άρθρου 4, παράγραφος 3 της αποφάσεως 2794/80 είχε ως αποτέλεσμα να προσπορίσει αδικαιολόγητο όφελος στις επιχειρήσεις που έχουν βαθμό εκμεταλλεύσεως μικρότερο του κοινοτικού μέσου όρου σε βάρος άλλων επιχειρήσεων. Αναφέρει ότι από όλες τις επιχειρήσεις, η προσφεύγουσα αποκόμισε το μεγαλύτερο όφελος από τη διάταξη αυτή. Σκοπός της νέας αποφάσεως είναι ακριβώς να μετριάσει το όφελος αυτό για να ικανοποιήσει τα παράπονα που προβάλλουν άλλες, λιγότερο ευνοημένες επιχειρήσεις. Η Επιτροπή αμφισβητεί αν η μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στην προσφεύγουσα δυνάμει της νέας αποφάσεως, μπορεί να χαρακτηριστεί ως «επιδείνωση» της προγενέστερης θέσεώς της· η νέα απόφαση δεν σημαίνει τίποτε άλλο από την αφαίρεση ενός αδικαιολόγητου όφελους.

22 Η Επιτροπή πιστεύει ότι με το νέο καθορισμό των μεθόδων υπολογισμού των ποσοστώσεων παραγωγής, πλησίασε περισσότερο στον προσδιορισμό μιας «ευλόγου βάσεως» για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας. Υπογραμμίζει σχετικά αναφερόμενη στα επιχειρήματα που ανέπτυξε στην υπόθεση 119/81, ότι το σύστημα των ποσοστώσεων παραγωγής που θεσπίζεται δυνάμει του άρθρου 58 πρέπει οπωσδήποτε να στηρίζεται στην πραγματική παραγωγή των επιχειρήσεων και όχι στην ικανότητα παραγωγής τους. Πράγματι, η ικανότητα δεν παρέχει καμία ένδειξη ως προς την πραγματική παραγωγή και, κατά συνέπεια, δεν αποτελεί αποτελεσματικό κριτήριο για την προσαρμογή της παραγωγής αυτής προς τη μείωση της ζητήσεως.

23 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, δεν μπορεί ευλόγως να αμφισβητηθεί ότι η επιλογή από την Επιτροπή του κριτηρίου της πραγματικής παραγωγής, είναι σύμφωνη προς το άρθρο 58, παράγραφος 2 της συνθήκης, το οποίο επιτάσσει να καθορίζονται οι ποσοστώσεις επί «ευλόγου βάσεως». Στην απόφαση υπογραμμίζεται ότι κατ' αντίθεση προς το κριτήριο της ικανότητας παραγωγής, η εκτίμηση της οποίας είναι από τη φύση της αβέβαιη, η αναφορά στην πραγματική παραγωγή των επιχειρήσεων παρουσιάζει το διπλό πλεονέκτημα να προσφέρει αντικειμενική βάση υπολογισμού και να καθιστά δυνατή τη μείωση της συνολικής παραγωγής, χωρίς ωστόσο, να μεταβάλλονται οι αντίστοιχες θέσεις των επιχειρήσεων στην αγορά.

24 Μετριάζοντας το όφελος που αποκομίζουν ορισμένες επιχειρήσεις, σε βάρος άλλων επιχειρήσεων, από την εφαρμογή ως κριτηρίου ενός βαθμού εκμεταλλεύσεως, μικρότερου από τον κοινοτικό μέσο όρο και επιχειρώντας έτσι να κατανείμει κατά καλύτερο τρόπο τα βάρη που συνεπάγεται η κρίση στο σύνολο των επιχειρήσεων της Κοινότητας, η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια εξουσίας της εκτιμήσεως βάσει του άρθρου 58, το οποίο προβλέπει ότι οι ποσοστώσεις πρέπει να καθορίζονται επί «ευλόγου βάσεως».

25 Όπως προκύπτει από τα παραπάνω, η προσφεύγουσα, ζητώντας να διαμορφωθεί το σύστημα των ποσοστώσεων κατά τέτοιο τρόπο ώστε να διασφαλίζεται στις επιχειρήσεις η προσήκουσα εκμετάλλευση της ικανότητας παραγωγής που διαθέτουν, παραγνωρίζει τον πραγματικό σκοπό του άρθρου 58 της συνθήκης. Σκοπός, πράγματι της διατάξεως αυτής δεν είναι να επιτρέψει στις επιχειρήσεις, σε περίοδο κρίσεως, να αποφύγουν τις συνέπειες των προγενέστερων επιλογών τους στον τομέα των επενδύσεων και της παραγωγής, όταν αποδεικνύεται ότι οι επιλογές αυτές δεν προσαρμόστηκαν στην εξέλιξη της οικονομίας.

26 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982, καίτοι τα μέτρα που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 58 οφείλουν να δώσουν τη δυνατότητα στο σύνολο της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας να αντιμετωπίσουν συνολικά και με πνεύμα αλληλεγγύης τις συνέπειες της κρίσεως σε περίπτωση μειώσεως της ζητήσεως, η διάταξη αυτή δεν επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να εξασφαλίσει σε μια συγκεκριμένη επιχείρηση και σε βάρος άλλων επιχειρήσεων της Κοινότητας την ελάχιστη παραγωγή που η επιχείρηση αυτή θεωρεί ενδεδειγμένη σύμφωνα με τα δικά της κριτήρια αποδοτικότητας και αναπτύξεως.

27 Ως προς την αμφισβήτηση που προέβαλε η προσφεύγουσα σχετικά με τον προσδιορισμό από την Επιτροπή της ικανότητας παραγωγής της επιχειρήσεώς της, στο πλαίσιο του άρθρου 4, παράγραφος 3 της αποφάσεως 2794/80, πρέπει να αναφερθούν οι σκέψεις της αποφάσεως της 7ης Ιουλίου 1982, με την οποία, μετά από λεπτομερή ανάλυση του ιστορικού ως προς αυτό το σημείο της διαφοράς, απορρίφθηκε σαφώς η αμφισβήτηση αυτή. Αρκεί να αναφερθεί ότι η προσφεύγουσα, επί σειρά ετών, έδινε ανακριβή στοιχεία για την ικανότητα παραγωγής των εγκαταστάσεών της, μόνο δε μετά από έλεγχο που πραγματοποιήθηκε στην επιχείρηση, η Επιτροπή συγκατατέθηκε να αποδεχθεί μια διορθωμένη δήλωση της προσφεύγουσας, στην οποία στηρίζονται στο εξής οι αποφάσεις για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής.

28 Στην παρούσα διαδικασία η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα νέο στοιχείο που να δικαιολογεί αναθεώρηση της κρίσεως αυτής. Προσκομίζοντας τη γνωμάτευση Jeschar, η οποία στηρίζεται σε αριθμητική απεικόνιση, η προσφεύγουσα επιχειρεί να διορθώσει ένα στοιχείο της γνωματεύσεως CRM-Kawasaki, το οποίο το Δικαστήριο έκρινε ότι, εν πάση περιπτώσει, στερείται αποδεικτικής σημασίας. Ως προς τη γνωμάτευση Wollert-Elmendorf, πρόκειται για μια λογιστική έκθεση, σκοπός της οποίας είναι να εκτιμήσει τις οικονομικές συνέπειες από τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής που παραχωρήθηκαν στην επιχείρηση για το τρίτο τρίμηνο 1981, σε σχέση με την υποθετική υποχρέωση που ανάφερε η προσφεύγουσα, σύμφωνα με την οποία ο καθορισμός των ποσοστώσεων είχε ως βάση μια υποθετική παραγωγή, αντίστοιχη του μέσου όρου εκμεταλλεύσεως της ικανότητας των επιχειρήσεων της Κοινότητας. Η λογιστική αυτή γνωμάτευση, σκοπός της οποίας είναι να αποτιμήσει το οικονομικό αντικείμενο της διαφοράς που έχει ανακύψει μεταξύ προσφεύγουσας και Επιτροπής, στηρίζεται σε εκτίμηση της ικανότητας παραγωγής (459 000 τόνοι το μήνα = 5 508 000 τόνοι το χρόνο), την οποία το Δικαστήριο έχει ήδη ρητώς αρνηθεί να δεχτεί με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1982. Αυτή η γνωμάτευση, συνεπώς, δεν προσκομίζει κανένα νέο στοιχείο ως προς την κρίση επί του ζητήματος που έχει εγείρει η προσφεύγουσα σχετικά με την ικανότητα παραγωγής της.

29 Αυτό λοιπόν το στοιχείο αμφισβητήσεως πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει οριστικά κριθεί με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982.

30 Τέλος, όσον αφορά το λόγο που αναφέρεται στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως 1831/81, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι οι λόγοι που ώθησαν την Επιτροπή, δεν βρήκαν την κατάλληλη διατύπωση στο προοίμιο της αποφάσεως, το

οποίο, ως προς το αμφισβητούμενο θέμα, περιορίζεται να βεβαιώσει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη «την πείρα που αποκτήθηκε από την εφαρμογή του συστήματος που είχε θεσπίσει (η απόφαση 2794/80)». Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, η νέα απόφαση είναι άκυρη λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου.

31 Σχετικά, πρέπει να τονιστεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή αναφέρει, πράγματι, στο προαναφερόμενο εδάφιο του προοιμίου, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι το μέτρο αυτό αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της νέας αποφάσεως, δηλαδή την αναπροσαρμογή των περιόδων αναφοράς, ώστε να προσδιοριστεί κατά τρόπο προσφορότερο η βάση υπολογισμού των ποσοστώσεων, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη περιόδους παραγωγής πιο αντιπροσωπευτικές από τις προγενέστερες. Αυτά τα στοιχεία της αιτιολογίας είναι σε θέση να παράσχουν στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις αρκετά ακριβείς ενδείξεις ως προς το σκοπό που επιδιώκει η Επιτροπή. Η κριτική άρα, που ασκεί η προσφεύγουσα, στρέφεται στην πραγματικότητα μόνο κατά του γεγονότος ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε τη μερική εγκατάλειψη ενός διορθωτικού παράγοντα, της αναφοράς, δηλαδή, στην ικανότητα παραγωγής που προέβλεπε η απόφαση 2794/80.

32 Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε πρόσφατα την απόφαση της 28. 10. 1982, Lion κά. υποθ. 292 και 293/81, Συλλογή 1982, σ. 3887), η αιτιολογία των πράξεων της Κοινότητας πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της οικείας πράξεως· πρέπει να αφήνει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής, εκδότου της πράξεως, ώστε να επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του. Σε περίπτωση πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα, όπως η επίδικη γενική απόφαση, δεν απαιτείται να αναφέρει η αιτιολογία λεπτομερώς τα μερικές φορές πολυάριθμα και περίπλοκα νομικά και πραγματικά στοιχεία που συνιστούν το αντικείμενο των πράξεων αυτών, εφόσον τα στοιχεία αυτά υπάγονται στο σύνολο του οποίου αποτελούν μέρος.

33 Αυτό συμβαίνει, χωρίς αμφιβολία, με τις επίδικες διατάξεις, το νόημα των οποίων μπορούσε χωρίς δυσκολία να αντιληφθεί η προσφεύγουσα κάνοντας σύγκριση μεταξύ των διατάξεων των δύο διαδοχικών αποφάσεων. Δεν χρειάζεται, συνεπώς, να απαιτηθεί από την Επιτροπή να προβεί σε ειδική ανάλυση μιας λεπτομερειακής ρυθμίσεως, η οποία δεν είναι παρά μια αποδυναμωμένη

επανάληψη στη νέα απόφαση ενός διορθωτικού παράγοντα, του οποίου η δικαιολογητική βάση βρίσκεται στην απόφαση 2794/80.

34 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

3. Επί του λόγου της παραλείψεως της Επιτροπής να λάβει υπόψη της την επίπτωση των παρανόμων επιδοτήσεων

35 Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, η προσφεύγουσα επανέλαβε αυτούσια τα επιχειρήματα που είχε αναπτύξει στην 119/81 προσφυγή της.

36 Υπενθυμίζεται ότι με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, το Δικαστήριο αναγνώρισε τη βασιμότητα των επικρίσεων της προσφεύγουσας κατά της αδράνειας της Επιτροπής ως προς τις δημόσιες επιδοτήσεις, οι οποίες σε ορισμένα κράτη μέλη έχουν νοθεύσει τις συνθήκες παραγωγής και ανταγωνισμού στον τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα. Πρέπει, όμως, επίσης να σημειωθεί ότι με την ίδια απόφαση το Δικαστήριο, αφενός μεν, αναγνώρισε ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα κατά τη διαμόρφωση του συστήματος των ποσοστώσεων παραγωγής να λάβει υπόψη την επίπτωση των επιδοτήσεων, των οποίων ο παράνομος χαρακτήρας έχει αναγνωριστεί σύμφωνα με τις προβλεπόμενες διαδικασίες, αφετέρου δε, έκρινε ότι δεν μπορεί να προβληθεί η αξίωση, τα μέτρα αντιμετωπίσεως της κρίσεως που προβλέπει το άρθρο 58 να χρησιμοποιηθούν ως διορθωτικός παράγοντας των επιπτώσεων από τις παράνομες ενισχύσεις που χορηγούν τα κράτη μέλη.

37 Δεδομένου ότι δεν προσκομίστηκε κανένα νέο στοιχείο σχετικώς, ο λόγος αυτός πρέπει επίσης να απορριφθεί.

4. Επί του λόγου υποκαταστάσεως εκ μέρους της Επιτροπής των ποσοστώσεων παραγωγής με «ποσοστώσεις παραδόσεως» για την Κοινή Αγορά και του καθορισμού των ποσοστώσεων επί των εξαγωγών.

38 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το ζήτημα των «ποσοστώσεων παραδόσεως» που είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο της προσφυγής 119/81 δεν έχει λυθεί με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, δεδομένου ότι το Δικαστήριο έκρινε με την απόφασή του αυτή ότι η εν λόγω έννοια δεν άσκησε καμία επιρροή στον προσδιορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1981. Ζητεί, συνεπώς, αυτό το πλέγμα των ζητημάτων να εξετασθεί και πάλι, προβάλλει δε, κατ' ουσία, ότι το άρθρο 58 παρέχει στην Επιτροπή μόνο την εξουσία να επηρεάζει την παραγωγή και όχι τη διάθεση του χάλυβα, είτε στην Κοινή

Αγορά είτε στις εξαγωγικές αγορές. Το σύστημα της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν επιτρέπει τη συναγωγή «ενυπαρχουσών εξουσιών» που να παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επηρεάζει την παράδοση των εμπορευμάτων.

39 Ως προς την κατανομή των παραδόσεων μεταξύ της εσωτερικής αγοράς και των τρίτων χωρών, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το άρθρο 58 δεν παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να ρυθμίζει το εξωτερικό εμπόριο και, ειδικότερα, να περιορίζει τις εξαγωγές. Εκθέτει ότι, σύμφωνα με το σύστημα της συνθήκης ΕΚΑΧ, η εμπορική πολιτική ανήκει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η Επιτροπή μπορούσε να καθορίσει τις ποσοστώσεις παραγωγής αποκλειστικά στο επίπεδο της εσωτερικής ζητήσεως και να επιτρέψει στις επιχειρήσεις να αφαιρέσουν από την παραγωγή που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό των ποσοστώσεων παραγωγής, τις ποσότητες, οι οποίες αποδεδειγμένα εξήχθησαν σε τρίτες χώρες.

40 Επειδή τα ζητήματα που ανέκυψαν ρυθμίζονται πιο αναλυτικά στην απόφαση 1831/81, παρά στην προγενέστερη απόφαση, πρέπει να επανεξετασθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας υπό το φως των νέων διατάξεων.

41 Σύμφωνα με το άρθρο 5 της αποφάσεως 1831/81, η Επιτροπή καθορίζει ανά τρίμηνο, κατά επιχείρηση, τις ποσοστώσεις παραγωγής, καθώς και το μέρος των ποσοστώσεων που μπορεί να παραδοθεί μέσα στην Κοινή Αγορά. Οι λεπτομέρειες της κατανομής αυτής ρυθμίζονται στα άρθρα 8 έως 11. Σύμφωνα με την παράγραφο 5 του τελευταίου αυτού άρθρου, θεωρούνται ότι έχουν πραγματοποιηθεί μέσα στην Κοινή Αγορά οι παραδόσεις, για τις οποίες η επιχείρηση δεν προσκομίζει απόδειξη ότι έχουν εξαχθεί έξω από το έδαφος της Κοινότητας.

42 Όπως προκύπτει από το σύστημα των διατάξεων αυτών η Επιτροπή καθορίζει, για κάθε επιχείρηση, συνολική ποσόστωση παραγωγής, από την οποία προσδιορίζει το μέρος που μπορεί να διατεθεί στην Κοινή Αγορά, ενώ το υπόλοιπο μπορεί να παραδοθεί στις αγορές των τρίτων χωρών. Το άρθρο 9 της αποφάσεως προβλέπει χωριστούς συντελεστές μειώσεως για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής και για το μέρος των ποσοστώσεων αυτών που μπορούν να παραδοθούν μέσα στην Κοινή Αγορά. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, καθορίστηκαν οι συντελεστές μειώσεως για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 καθώς και για το πρώτο τρίμηνο του 1982 με τις αποφάσεις 2979/81, της 15ης Οκτωβρίου 1981 (ΕΕ L 298, σ. 11) και 3328/81, της 20ής Νοεμβρίου 1981 (ΕΕ L 334, σ. 34).

43 Με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι κάθε περιορισμός της παραγωγής έχει αντίκτυπο σύμφωνα με την ίδια τη φύση του μηχανισμού του άρθρου 58 της συνθήκης, τόσο στις δυνατότητες πωλήσεως στην κοινοτική αγορά, όσο και στις δυνατότητες εξαγωγής. Όπως ορθώς εξήγησε η Επιτροπή, η επιβολή ποσοστώσεων παραγωγής θα ήταν ατελέσφορη αν οι επιχειρήσεις διατηρούσαν την ελευθερία να εξάγουν ανεξέλεγκτες ποσότητες προς τρίτες χώρες, δεδομένου ότι οι εξαγωγές αυτές μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα όχι μόνο να θέσουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα της Κοινότητας στις εν λόγω αγορές, αλλά επίσης και να δώσουν τη δυνατότητα επαναδιοχετεύσεως ορισμένων από τις ποσότητες αυτές προς την εσωτερική αγορά διαταράσσοντας την ισορροπία της.

44 Στην ίδια απόφαση τονιζόταν ότι εναπόκειται στην κρίση της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη της τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες στο πλαίσιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν δυνάμει του άρθρου 58. Πράγματι, στο όργανο αυτό εναπόκειται να λαμβάνει, σχετικώς, υπόψη τόσο τις ανάγκες της ίδιας της Κοινής Αγοράς, όσο και τα συμφέροντα της Κοινότητας στις σχέσεις της με τις τρίτες χώρες. Καίτοι το άρθρο 58 παρέχει την εξουσία στην Επιτροπή να επεμβαίνει, σε περίοδο έκδηλης κρίσεως στην παραγωγή χωρίς να αναφέρει τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες, η διάταξη αυτή δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει μόνο τη χορήγηση σε κάθε επιχείρηση μιας συνολικής ποσοστώσεως παραγωγής που να μπορεί να διατεθεί είτε στην εσωτερική αγορά είτε στην αγορά τρίτων χωρών.

45 Όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, η Επιτροπή δεν υπερέβη τις εξουσίες που της παρέχει το άρθρο 58 καθορίζοντας με την προσβαλλόμενη απόφαση τις χωριστές τριμηνιαίες παραγωγές και ποσότητες αναφοράς για την εφαρμογή των συντελεστών μειώσεων που ισχύουν για τον καθορισμό της ποσοστώσεως παραγωγής και του μέρους της παραγωγής που μπορεί να παραδοθεί μέσα στην Κοινή Αγορά αντιστοίχως.

46 Ο λόγος αυτός, λοιπόν, πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

47 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2 του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

O'Keeffe Pescatore

Bosco Koopmans Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαΐου 1983.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος

A. O'Keeffe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Κατά τη διάρκεια ισχύος της αποφάσεως 1831/81 της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, της 1ης Ιουλίου 1981, σ. 1 και επ.) η επιχείρηση Klöckner, η οποία στην υπόθεση 244/81 [2] προσέβαλε την ανακοίνωση σχετικά με τις ποσοστώσεις της για το τρίτο τρίμηνο του 1981, έλαβε αντίστοιχες ανακοινώσεις για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 και τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1982.

Πρόκειται για την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1981 η οποία σε ό,τι αφορά το ποσοστό μειώσεως για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 — στηρίζεται στην απόφαση 2979/81 (ΕΕ L 298, της 17. 10. 1981, σ. 11), την απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1981, η οποία στηρίζεται στην απόφαση 3328/81 που αφορά το πρώτο τρίμηνο του 1982·

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

2 — Υπόθεση 244/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.